

naši eksportni industriji. Ali v najboljših letih 1891. do 1900) se je v balkanski državi komaj 6% skupnega našega izvoza izpeljavalo. To nima torej sploh nobenega pomena za nas! In za teh vbojih 6% naj bi mi križali zastavo? Ne! Torej, kmetje, na noge, brate, se, dokler je čas, zahtevajte od svojih poslancev, da vas v resnici zastopajo!

8-urni delavnik. Ob priliki letošnjega praznovanja 1. maja predložili so soc. dem. poslanci načrt za vpeljavo 8-urnega delavnika od 1. 1916 naprej. Po tem načrtu naj bi vladal leta 1912 le deseturni, do 1. 1915 deveturni in pozneje osemurni delavnik.

Slovenska visoka šola. Prvaški poslanci hočejo v državni zbornici obenem z ureditvijo razne italijanske fakultete zahtevati iz novega ustanovitve slovenske univerze v Ljubljani. Tej misli se pač malo meša. Res je namreč, da so odlični slovenski izobraženci sami javno priznali, da za tako visoko šolo ni kulturnih predpogojev. Vstvarite torej v prvi vrsti te predpogoje! Glejte, da ne bode toliko analfabetov med Slovenci! Glejte, da se ljudsko šolstvo izboljša! Leta bomo naprej govorili. Sicer pa vsa ta razprava s slovensko univerzo ni drugega nego v politične namene zlorabljena stvar. Pesek hočejo v politično mlačino vstati. S tem, da vpijejo „dajte nam slovensko univerzo“, hočejo dejstvo prikriti, da je slovenski kmet vedno večji berač!

Naši dolgovi. V državnem zboru imel je nemški napredni posl. Steinwender daljši govor, kateremu posnemamo sledeče zanimive stavke: Leta 1903 smo na Avstrijskem napravili več kot 1.000 milijonov kron novega dolga. Mala država ima za svojo 9 1/2%-no rento kurz 102, pa komaj 96 1/2. Ako pregledamo letošnji proračun, potem sploh vidimo, da smo že za 100 milijonov pasivni. K temu pridejo še troški za naše uredbe kakor dveletno vojaško službo, zavarovanje, za aneksijo Bozne (12 milijonov) itd. vse to je še premalo. Zjaj hoče vlada še več davke vpeljati.

Nemški cesar na Dunaju. Te dni je bivala naša cesarska dvojica na Dunaju. Vršile so velike slavnosti. Bila je to krasna zahvala, da je izrekel avstrijsko prebivalstvo nemškemu cesarju za njegovo odlično pomoč v srbsko-avstrijskem sporu. Obisk nemškega cesarja je bil utrdil zvezo med našo državo in Nemčijo. Zato tudi ni čuda, da se skriti in odkriti razmišljani Avstrije tako strupeno hudujejo nad obiskom. Tudi slovenski prvaški listi so ob priliki pokazali svojo pravo dušo in svoje prave nasprotne prepričanje.

60 tisoč umorov. Mladoturški časopisi namenjajo odkrito, da se je v Anatoliji 60 tisoč ljudi pomorilo. Umori se pa še nadaljujejo. Vlada je sklenila, da vsacega morilca takoj ustreliti in tako tudi turški vrhovni cerkveni poglavar šajh imam dovolil.

Dopisi.

Iz občine Radinske. Dragi „Štajerc“, huda mi preti tukaj; ne morem zmolčati, češ ali moraš imeti! Uskok Zemljic kot kandidat za župnika? Ne! Iz radovednosti bi ga prosili, naj nam prikaže tudi pove in razloži dotične igre. Če bi pri ne dolgo osnovani posojilnici ima gospod tako sitnosti, kjer nobeden, kdor „Štajerca“ ne dobi posojila na dobre poroče. Za da nam toliko, prihodnjič več. G. župnik Keček, le to naprej, gradiva dovolj! Naš zelo priljubljen „Štajerc“ si je z novim letom baje nove letošnje goro krtače pripravil.

Vojnik-Crešnice. Župnik Franc Ogrizek, večni ljubitelj zraven pa tožitelj, je pred par tedni zopet tožil istega učitelja, kojega je ob službo

in kruh spravil, pri c. kr. glavarstvu v Celji, namesto pri c. kr. sodniji, na isto odprto pismo, v kojem ga učitelj za odškodnino mu oropane službe tirja. K sodniji si Ogrizek namreč ne upa več tožiti, ker tam je resnico in pravico že slišal, katera mu gre, zato pa še pri glavarstvu poskuša in išče po farizejski zvijači svojo „nedolžnost“. Pa kakor je lani navlaš čele dve uri pozneje k sodniji prisopihal, kakor že znano, se zadnjič na poziv k obravnavi pri glavarstvu niti prikazati ni upal!! — Drugokrat na morebitno tožbo pa tudi učitelj ne pride več. Iz tega pač vsakdo sprevidi Ogrizekovo predrznost, ki se opira na duhovsko moč in svetost, ker ja nima nobenega vzroka in nobene pravice do tožbe, a toži in toži pa le vedno naprej, ker se svojih zvijač najmanj ne sramuje, ter hoče s svojimi trdoglavnostjo vse zmagati in vsaki zid prebiti. Sv. pismo uči: Vsaka krivica se mora poravnati itd., to pa zadene Ogrizeka tembolj, ki bi moral lepi zgled dati, ker je razlagatelj svetih resnic!

Sevnica pri Zidanem mostu. Dragi „Štajerc!“ Moram ti nekaj tudi iz Sevnice naznaniti, kako se kaj naši rokodelski mojstri ravna. Piše se nam po novi postavi, da se morajo učenci strogo držati, ne samo v učenju, ampak tudi v djanju, ne pa po cele noči se potepati! Po goštilnah in balih s harmoniko igrati. Pa to je ena stara pravda: Kakoršni je kmet, tak je plug! Kakoršni je mojster, tak je učenec! Ako mojster nima nobenega karakterja, ga tudi učenec ne mara pokazati. Ako mojster po cele noči s svojim učencom okoli kroka in eden drugemu cigare zažigata, seveda da ne more biti drugače. Ja, ti učenec M. uči si rajši da bodeš znal ključek narediti in pa da boš znal pilo v roke prijeti in si rajši kupi kruha pa ne cigarete. Obžalujem in se mi tudi jako čudno zdi, da se naša obrtna zadruga nič ne briga, da bi se to predručilo. Prosim Vas, kaj bojo pa drugi učenci rekli? Toraj vas opozorim vse tisti, kateri imate pri „freisprehinge“ kaj za govoriti, da se taki fantje strogo pri pomočniški skušni v roke vzame, kakor postava govori. Tako priporočam Vam nas več mojstrov iz sosednega trga. Ako se Vas to ne bo nič prišlo, Vas bomo pa še prihodnjič drugače pokrtali!

Sv. Barbara v Halozah. Kdo bi bil verjel, da bode naš g. župnik Vogrin miroval? Ko so se bližale volitve v okrajni zastop, koliko si je ta debeli gospod prizadeval, da bi prišel v odbor! Bil je tudi navzoč pri blagoslovanju okičke steze (30. 6. 1907) in je slišal iz ust knežkoskofa očitno pohvalo G. Ornigu, načelniku okr. zastopa ptujskega. In sedaj ga je dne 16. 5. 1909 očitno v cerkvi med daritvo sv. maše v svoji razburjenosti radi kandidiranja za kmečko skupino, imenoval liberalca in odpadnika od Slovencev. Kakšen preobrat od strani duhovnikov proti vsemu kar je naprednega in kdor ne voli njihovih pristašev. Sramota, da imamo take duhovnike, kateri sejejo preprič na sv. mestu, pred izpostavljenim sv. rešnim telesom. Vprašamo g. mil. knežkoskopa, ali ima naloge kod dušni pastir med službo božjo ko so nedolžni otroci čakali na prvo sv. obhajilo, dajati očitno pohujšanje z obrekovanjem zaslužnih oseb, in kaj si pri tem obrekovanju more nedolžna mladina misliti o duhovnikih kod dušnih pastirjev? Omenimo še koliko si je prizadeval za prosto točenje vina pri podružnici sv. Ani, in v tem oziru prireja procesije in volilne shode, ter prigovarja okoli cerkve gredoč: le pridite in pijte, imam dobro kapljico, medtem ko priporoča varčevanje na vsako moč.

Št. Ilj pri Mislinji. Dragi „Štajerc“, mi ti moramo zopet nekaj zanimivega iz našega zlahtnega št. Ilja pod Turjakom naznaniti, ker prišel bo čas k volitvi. Seveda šlo je tudi tukaj tem našim nasprotnikom za grlo in si niso znali drugače več pomagati kakor v nedeljo 2. majnika t. l. v neki tukajšnji gostilni kakor nam je znano brez gostilničarjevega dovoljenja en velikanski shod izklicati in bil je pa prav slabo obiskan, ker si tu naši črnuhi niso upali preje razglasiti kjer so se bali da bi jim šlo potem kakor lansko leto, prav daleč okoli znano. Kjer pa mi nepotrebujemo takih ljudi za našega kandidata, mi potrebujemo kmeta, kjer kmetu so znani naši krvavi žulji in naše skrbi, kako naj pridelamo za davek in za druge reči, za-

toraj naša dolžnost nas tirja da se poteguje mo in mi bomo volili kmeta. Naši nasprotniki nas pa le preganjajo kakor lesica kokoši na polju. Za danes dovolj, prihodnjič dalje od teh kokoši in lesjakov. Več prijatelj.

Jesenice na Gorenjskem. Dne 9. majnika t. l. imela je tu „Narodna delavska organizacija“ iz Ljubljane javni shod. Govorniki bili so dr. Oražen in tržni komisar Ribnikar. Vstanovil se je pripravljalni odbor in so bili v tega imenovani: Dr. Kogoj, Alojzij Schrey, Anton Trevn in Lovro Hummer, sami pristni prijatelji tovarniškega delavstva! K tej novi „Organizaciji“ pristopijo menda tudi vsi člani katoliškega delavskega društva, ker se gre tu za liberalizem in narodni obstanek na Jesenicah. — Tega toraj tudi prav prisrčno pozdravlja fajmošter Zabukovec! — Vstanovitelj „Jesenškega Sokola“ gospod profesor Pretner izgnal je „Sokole“ iz njegove dvorane. G. Pretner je pristopil k soc.-demok. zvezi in je imenovan načelnikom te. Dne 16. t. m. napravilo je katoliško delavsko društvo tombolo, ker so te čedni patrijarhi že v drugič pozabili tombolo finančni oblasti naznaniti, bode zopet občutno kaznovani. Iz same grde politike so pozabili Kristinove besede: „Dajte Bogu kar je božjega“ in „cesarju kar je cesarjevega“. Menda bode pane Zabukovec še kmalu očenaš pozabil! Pa saj ne bi bilo čudno, ker je mož s politiko tako preobložen!

Koliko velja prisega?!

Odprto pismo.

„Prisegam pred Bogom, vsegamogočnim, vsevedočim, čisto prisego“... s temi besedami pričena formula sodnijske prislege. S prisego se zaveže dotičnik pred Bogom in sodnijo, da bode resnico in le golo, čisto resnico govoril. Kriva prisega je po naukih naše vere smrtni greh. Postava pa smatra krivo prisego za goljušijo in jo kaznuje s težko večmesečno ječo. Ali — koliko ljudi je, ki se dandanes še bojijo smrtnega greha? Dobijo se katoliški politikastr, ki smatrajo krivo prisego celo za dovoljeno sredstvo, ako se z njo škoduje političnemu nasprotniku. In postava je — kruljeva, zastarela. Glasom besedila sodnijske prislege bi se moralo ob pričevanju le gotovo resnico govoriti. Tu bi ne smele veljati besede kakor „meni se zdi“, „menda“, „približno tako“ itd., veljati bi morala le beseda „tako je bilo in tako“. Postava pa žalibog zasleduje in kaznuje le tistega krivoprisežnika, kateremu se more dokazati, da je nalašč, hotel, pod prisego neresnico govoril. Zato je število krivih nekaznovanih priseg tako velikansko...

O tej stvari hočem povedati nekaj zanimivih slučajev!

Po septembskih izrednih so se navali prvaki vseh strank z vso strupeno jezo na mojo osebo. Najprej so mi pošiljali kar na tucate grozljivih pisem in „smrtnih obsodb“, s katerimi sem si seveda doma le fajfo prižigal. Ko jim to ni pomagalo, napravili so več ovadb pri sodniji. Najprej so me tožili pri celjski okrajni sodniji, češ da sem metal kamenje v šipe prvaške tiskarne. To je hotel videti neki prvaški zagriženec. Jaz sem imel nad 20 prič, ki bi vsi kot en mož pod prisego potrdili, da je to popolnoma neresnično. Zato je padla ta tožba v vodo... Še bolj zanimiva je bila druga tožba. Prvaki so me naznanili, da sem hotel s palico udreti v ptujski „narodni dom“ in da sem bržkone šipo v tamošnjih vratih pobil. Pozneje so tej ovadbi še drugo dodali, češ da sem na kolodvoru vpil: „Hauts die Hunde nieder!“ Tožba je tekla in, ker se pri prvi obravnavi ni mojih prič zaslialo, bil sem obsojen na 7 dni zapore. Okrožna sodnija je to sodbo razveljavila. Pri drugi razpravi sem bil zaradi „narodnega doma“ oproščen, zaradi klicanja na kolodvoru pa na 30 K globe obsojen. Ta obsodba je zdaj potrjena in zato lahko o nje svoje mnenje povem.

Pravzaprav o sodbi sami ne mislim govoriti. Pač pa o pričanju mojih nasprotnikov. Nasprotne moje priče so bile: krčmar „narodnega doma“ Šnibar, njegova nadbudna hčerka, železniški uradnik Gbergorka, neki hlapec in posojilniški pisar Gabig.

Kako je ta gospoda pričala? Ena priča je rekla, da sem imel železno črno palico s srebrnim držajem. Druga priča je rekla, da sem imel rujavo (potem zopet rumeno) palico. Krčmarjeva nadebudna hčerka je pričala, da sem imel „blond“ palico z železno špičo. Potem je zopet krčmar pričal, da nisem silil v sobo, da nisem prestopil praga, da je lahko vrata zaprl. Uradnik Gregorka je pričal, da sem držal palico v desni roki po koncu; trdil je, da njega nisem hotel udariti. Krčmarjeva hčerka pa je trdila, da sem imel palico doli in sem hotel z njo Gregorko v noge suniti; rekla je tudi, da bi ga bil sunil, ko bi ta ne skočil proč. Od tega pa Gregorka ni nič videl; sploh je bila ta komaj dve peti visoka frakcija za velikim svojim očetom in je seveda vse bolje videla. In tako so pričali naprej, eden proti drugemu... Vse to se ni zgodilo v kakšnem gostilniškem pogovoru, temveč pred sodnijo, pred krucifiksom, pod prisego! Jaz trdim torej, da se je morala tukaj izvršiti **hotè ali nehotè kriva prisega!** In pri tej trditvi ostanem. Kar se mene tiče, je 4 mojih prič pod prisego potrdilo, da dotični dan sploh palice imel nisem. In za to dejstvo imam še lahko 20 prič na razpolago. Tako stoji stvar. Bil sem zaradi tega dogodka oproščen, ali meni nasprotno priče so dokazale, kako lahkomišno, brezvestno se igrajo s prisego! In ta madaž jim ostane na čelu! Istotak je drugi slučaj. Pisar Babič je trdil pod prisego, da je stal na kolodvoru 10 metrov od mene, da je bil velik ropot, da me je videl in tudi g. Melzerja in da me je slišal vpiti preje imenovane besede. Res pa je, da g. Melzer takrat ni bil pri kolodvoru, da je torej Babič pod prisego **hotè ali nehotè neresnico govoril.** Res pa je nadalje, da je prisegel 4 mojih prič, da jaz dotičnih besed nisem izustil. Moje priče so stale vse poleg mene in bi morale besede slišati, preje nego 10 metrov oddaljeni Babič. Jaz trdim torej, da je tudi Babič pod prisego **krivico trdil,** ne vem, ali nalašč ali pa bona fide.

To sem hotel še povedati. In zdaj vprašam vso javnost: na kateri strani je resnica in pravica? Koliko velja prisega pri prvakih?...

Bil sem obsojen na 30 K globe. Ali moja vest je čista in nikdo mi ne more očitati, da sem pod prisego neresnico trdil. To mi zadostuje. Ako pa omenjeni gospodi kaj ni prav, naj me toži. Pred sodnijo bodem dokazal, da se je v moji tožbi pod prisego neresnico trdilo...

V Ptuj, maja 1909.

Karl Linhart, urednik „Štajerca“.

Novice.

Prijateljem in dopisnikom! Vsled deželno-zbornskih volitev smo morali zadnje tedne mnogo drugega gradiva odložiti. Kar se bode dalo še porabiti, prinesli bodem v prihodnjih listih. Na vsak način nam naj dopisniki in čitatelji to z ozirom na velikanski boj, ki smo ga morali voditi, oprostijo!

Ali so veleizdajalniki? Prvaška gonja, ki je v vsjem bistvu protiavrstirska in veleizdajalska, rodi prav čudne uspehe. Celo šolarji so že prenapolnjeni s to hujskarijo. Tako so pričeli te dni v Ljubljani srednjšolci nositi balkanske „fese“, kakor se jih nosi v Srbiji. Baje se jim to niti prepovedalo ni. Manjka le še, da se prične v ljubljanskih šolah srbsko himno peti...

Ruski prijatelji. Češki poslanec Kloufač naznanja, da bode te dni zopet odpotoval na Rusko in pripravljaj vseslovanski kongres. Pri temu je dvoje zanimivo: Prvič to, da je na Avstrijskem mogoče, da se kar očitno veleizdajalske težnje podpira. In nikdo ne skrivi temu veleizdajalskemu Kloufaču niti lasu. Na Ruskem bi takega človeka že davno obesili, kateri bi si predznil ruvati proti državi. Drugič pa je zanimivo, da je ta Kloufač prijatelj in bratec naših prvaških poslancev, ki sedijo v državnem zboru v eni zvezi z njim. Povej mi, s kom občuješ in povedal ti bodem, kdo da si. Kdor je prijatelj veleizdajalcev, ta je tudi sam ednak.

Naši davki za kranjske hujškače. Omenili smo že svoj čas, kako grozovito velike svote iz

državnega denarja se meče vedno lačnim Kranjcem v žrelo. Kranjska dežela je popolnoma zadolžena in tako morajo vse druge dežele zanj skrbeti. Lahko trdimo, da se naše davke v veliki meri edino za kranjsko hujskarijo porabi. Zdjaj je zopet dobila ljubljanska „zadružna zveza“ 18.000 kron državne podpore. Poleg tega se je dovolilo še za neki tečaj 4.000 kron podpore. Svote so velike. Ali človek bi vendar nič ne rekel, ko bi se ta denar tudi res za kranjske kmete porabil. Ali za klerikalno „zadružno zvezo“ se skrivajo prvaški hujškači, kateri prirejajo s temi državnimi podporami politične tečaje. Z državnim denarjem se vzgaja na ta način protiavrstirske hujškače, ki razširjajo potem kranjsko gonjo po Štajerskem in Koroškem. Temu mora biti pač enkrat konec. Kako pridejo štajerski in koroški davkoplačevalci do tega? Ali je vlada res slepa? Ali ne vidi to očitno zlorabo državnih denarjev? Nam se vedno večje davke nalaga, tako da jih že več nositi ne moremo; porabi se pa ta denar za panslavizem, za gonjo in hujskanje. Res žalostno!

Nemška kultura. Znano je, kako prvaki sovražijo Nemce in vse, kar je z Nemci v zvezi. Braziljanski učenjak Candida Jura pa sodi o Nemcih tako-le: „Germani so pričeli velikanski boj za versko prostost. Germanski pa je tudi boj za politično prostost, kajti pred francosko revolucijo so se borile 3 germanske države (Holandska, Anglija in združene države) zanj. Velike uredbe, kakor uprave, protne sodnje so prišle od Germanov. Nemec je podal svetu neverljivo darilo tiska. Germanski modrijači kakor Bacon in Kant sta dosegla najvišjo človeško inteligenco. Kaj bi še govorili o velikanski nemški kulturi in znanosti! Germanski profesorji potujejo po svetu, ravno tako kakor njih mirni delavci. Na drugi strani preplave germanska industrija in trgovina vse dežele sveta v vedno večjem napredku... Tako sodi tuji učenjak o Nemcih. In naše kmete učijo prvaki zagriženci, da so Nemci sami divjaki!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Mi gremo naprej! Kako so nas naši liberalonski in črni naprotniki smešili, češ da nimamo nobene moči in da ne pomenimo nič. Volitve so pa vendar vse kaj drugega pokazale. Mi nismo napravili nobene posebne agitacije. Poslali smo edino par letakov na naše zaupnike. Drugega nič. Mi tudi nimamo v vsaki fari fajmojstre, kaplane ali učitelje, ki bi za nas agitirali. Ne, zanesli smo se edino na zdravi um kmetov. Priredili smo vse skupaj le troje malih zaupniških shodov. Liberalci in klerikalci pa so imeli v vsaki vasi svoje shode. Izdali so bogve koliko tisočev letakov in listov in plakatov. Pa vendar smo naprednjaki dobili dovolj veliko število glasov. Zanimivo je še to-le: V splošni kuriji, ki je volila 7. majnika, mi sploh nobenega kandidata postavili nismo. In vendar je dobil n. p. župan Ornič v raznih občinah ptujškega okraja prav lepo število glasov. Naš pristaš Dominik Koser tudi ni v splošnem razredu kandidiral. Vendar pa je dobil čez 800 glasov. To je dokaz, da so kmetje hoteli demonstrativno pokazati svoje napredno mišljenje. Cast in hvala tem prepričanim kmetom!

Dr. Plaj „auf der Walz“. Prijatelj nam piše: Vi, gospod urednik, ste pa res brezsrčni človek. Povejti mi: zakaj pa pravzaprav našemu štajerskemu hofratu dr. Plaju ne privoščite mandata? Mož se je vendar v potu svojega obraza trudil, da bi zopet v deželni zbor zlezal. Po vodi in v prahu je iskal pristašev ter volilcev in ko bi imel „luftbalon“ na razpolago, zletel bi v zrak in iskal volilce. Sam sem ga videl na lastne oči, kako se je trudil. Po celi ptujski okolici, zlasti pa na mestnem vrhu, je hodil od hiše do hiše kakor hodijo vandrovci. Imel je tako mili obraz kakor sveti Nef, ko so ga pagani matrali. Od hiše do hiše je tekkel ta vboji hofrat in prosjačil tako rekoč s klobukom v roki za glasove. Spremljal ga je pa njegov zvesti sluga penzionirani šolmašter in nepotrjeni krčmar Zupančič. Bila sta kakor dvojčka in žalostno jima je visela glava navzdol kakor zveneli solnčni roži. Tako sta vandrata... Reveža! Ko bi imeli le majhen časa, bi se nam obadva smilila. Kajti ves trud je bil zastonj. Zastonj sta znučala toliko plat, vse zastonj, zastonj. Oh ti nehvaležni svet,

ki je Plaju tako hudo vrata deželnega zbora pred nosom zaprl!

Pri ožji volitvi Kral-Horvatek, ki se je vsila predpretekli petek, bil je izvoljen socialno-demokratski kandidat učitelj v pokopju Horvatek. Zanj so glasovali namreč tudi vsi slovenski pravaški volilci liberalne in tudi klerikalne stranke. Liberalci sicer zdaj trdijo, da klerikalci tega niso storili. Ali izid volitev, zlasti pa razmerje glasov posameznih krajev je dokaz, da so klerikalci z ravnostim veseljem Horvateka volili kakor liberala. V Ptuj smo videli na lastne oči mežnarje v Horvateka glasovati. Zanimivo je to na vsak način. Klerikalci vedno tulijo o „brezvestnosti“, zdaj so pa ravno Horvateka volili; ta Horvatek ni samo socialist, temveč bil je svoj čas ravnar zaradi svojih svobodnih protiklerikalnih misli zasledovan in vpokojen. Klerikalci so zakrivil, da je prišel Horvatek v penzijo in da je prišel v deželni zbor. To je na vsak način vredno napisati. Sicer pa že itak vemo, da je klerikalna vsako sredstvo dobro došlo. Tej črni gospodi gre vedno za nadvlado in mi se le veselimo, kako bodo klerikalci zijali, ko bode izvoljen Horvatek njih nazadnjaštvo bičal. Kar se pa pravaških liberalonov tiče, nimajo ti ljudje sploh nobenega pomena več. Čaka jih politični grobi — upniki!

Kranjci, pravi, pristni Kranjci so se pojavili po spodnjem Štajerskem, kakor se pojavlja finska kuga. Naši klerikalci so namreč v zadnjem deželnozborskem volilnem boju poleg koroškega orglarja Grafenauerja tudi celo vrsto kranjskih hujškačev na pomoč poklicali. Tako je teh priptelencev kar mrgolelo; kamor je človek pljunil, zadel je ob kakšnega klerikalnega agitatorja in Kranjske. Med drugim se je pojavil tudi kranjski dr. Lampe, majhen kot palček in jeziden kot batajlon tercijalk. Ta možicek, katerega so v Ljubljani že iz shodov metali, da je mislil sam, da je žoga, prirejal je po Štajerskem shode. Sprabol, — ali so štajerski klerikalci res sami tako zabiti, da se ne upajo niti analfabetov zas pridobiti, ali kaj?! Doslej smo dobivali po Štajerskem iz Kranjskega le suhe klobase in s klobasami smo bili zadovoljni. Zdjaj pa nam še pošiljajo kruljave farške agitatorje. S temi pa nismo zadovoljni in poglani jih bodemo pravo odločno čez mejo.

Babič in Jura. To je parček, kaj? Naš ljubiti ptujski Jura nam ne sme zameriti, da ga v eni sapi z Babičem imenujemo. Mi dobro vemo, da je Jura fejest dečko, ki ima lepo srebrno ketno na uri. Tako velik in debel sicer ni, kakor pisar Babič od ptujške posojilnice. Zato pa zna Jura harmonike igrati. Babič pa niti na boben ne trobi. Babič zna k večjemu na metlo piskati in to se je baje od profesorja Zelenika naučil. Zato pa imajo Ptujčani Juro veliko rajši nego Babiča. O Babiču se ve mnogo povedati. Pozabilo s tudi še ni, da je ta veliki slovenski vojskovodja svoj čas prav rad nemški kruh pri nemških advokatih služil. Jura pa igra svojo harmoniko in je „international“. To je razlika med tem dvema gospodoma. Lušno pa je, kadar se Jura in Babič srečata. Bilo je pred kratkem enkrat po noči, ko je korakal pisar Babič malo natkaj proti domu. Hudobni ljudje pravijo, da so se mu noge malo podkale. Pa to nič ne dena, kajti baje se je tudi to od profesorja Zelenika naučil. Ko pride Babič v potu svojega obraza do mostu pri Čehu, zagleda neko osebo. Kdo je bil? No, Jura, naš Jura je korakal, harmoniko čez rame, proti domu. Babič ga ostavi in pravi: „Ti Jura, koga si ti volil, povej?“ — Jura pogleda pisarja prav zaničljivo. Misli si pač: vsak šribar me že nagovori. Potem mu odgovori kratko a jedrnato: „Šmek!“ — Ali Babič mu je grozil: „Zdjaj moraš Horvateka voliti, drugače se ne smeš prikazati v nobeni slovenski gostilni...“ Ej, ej, pisar Babič, ali ne veste, da imamo postavbo, ki velja še za večje gospode kakor ste Vi? Jura bi imel čisto prav, ko bi Vam takrat harmoniko na glavo vrgel, samo harmonike bi bilo škoda, Vaše glave pa res ne. Jura je le rekel: „Šmek!“ In šel je naprej. Babič tudi, pa ne tako ravno kakor Jura. „Šmek“, Babič, „šmek, šmek“.

Zakaj vera peša? Mi smo že opetovano pisali in dokazali, da so tisti gospodje, ki bi morali biti pravi zastopniki vere in bi morali kot taki v prvi vrsti sami verske zapovedi iz

polnjevati dostikrat se nam prav sra je dalo penega s gov rog namreč šarlahu cesarjev: daj skl zano s t. m. In izbornoma! mašo od imela b ni se br valstva. tudi na cesarja, napram dal? Al kvena o monstra da je to šolo ni peša, k pavajo.

Kle Janez S nam je da se l tamošnj nam piš več nap hud. Sl naučil a pisma p seveda. s takim temu z samota otroka. Janez.

Sv. se zadn tor je sv. Len bor. Kl tudi zn niso do samega in pisa kakšno da št. I izvoljen napred selje je volitev ponovit zmagali splošno Vidite, —

V zelo ne volijo č agitator Koser. s svojo demo več po da je I loval. I proti v menda seveda bila ce cijo v od km božji h da je v nost b nimam zaradi Ali m agitira nikov, v e re na to stvari